

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa C. K.
przeciwko B. W.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 23 czerwca 2015 r., sygn. akt XV Ca 198/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.800 (jeden tysiąc
osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy

dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powoda C. K. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 czerwca 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne autor skargi kasacyjnej sprowadził do pytania, „czy w przypadku, w którym Sąd pierwszej instancji w oparciu o treść przepisów art. 207 § 5 i 6 k.p.c. zobowiązuje pozwaną do złożenia w terminie 14 dni odpowiedzi na pozew i podniesienia w niej wszystkich twierdzeń i dowodów pod rygorem ich pominięcia, a w odpowiedzi na takie zobowiązanie pozwana podnosi jedynie zarzuty dotyczące ważności zawartej pomiędzy powodem a osobami trzecimi umów, a zatem zarzuty i twierdzenia, z których wynika, że roszczenie powoda kwestionuje tylko co do zasady, uznać należy, że roszczenie kwestionuje także co do wysokości?”.

Uzasadniając przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. autor skargi kasacyjnej wskazał na naruszenie tego samego przepisu, na tle którego przedstawiono do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne. Takie skonstruowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego niedopuszczalne. Przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w przepisach art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r. III CSK 64/08, nie publ.).

Abstrahując od nieprawidłowego skonstruowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy również wskazać, że w celu spełnienia przesłanki

przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie wystarczy zawrzeć w jej treści stwierdzenia, że skarga jest w sposób oczywisty uzasadniona, lecz należy wykazać, że zaskarżony wyrok został wydany z oczywistym naruszeniem prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Takiej wadliwości orzeczenia autor skargi kasacyjnej jednak nie wykazał.

Odnosząc się do pytania, które w ocenie pełnomocnika powoda uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy wyjaśnić, że zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009, nr 4, s. 48).

Nie jest zagadnieniem prawnym przedstawione w skardze kasacyjnej pytanie, ponieważ pełnomocnik powoda nie przedstawił argumentów, które świadczyłyby o możliwej rozbieżnej wykładni przepisów, prowadzącej do przeciwstawnych wniosków. Nie było więc podstaw do przyjęcia, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne w przywołanym rozumieniu.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanej zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt. 6 zw. z 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

jw